

ÇOCUKLAR İÇİN
İBRAHİM
aleyhis selam'ın

Hayatı

عقيدة المسلم في آخر الزمان

<http://t.me/akidetulmuslim>

26 Safer 1441 - 27.10.2019

بسم الله الرحمن الرحيم

Bizleri Milleti İbrahim'den eyleyen Allah'a hamd olsun.

Allah'ım! Muhammed'e ve Muhammed'in ümmetine rahmet eyle; şerefini yücelt. İbrahim'e ve İbrahim'in ümmetine rahmet ettiğin gibi. Şüphesiz övülmeye layık yalnız sensin, şan ve şeref sahibi de sensin.

Ey Allah'ım! İbrahim'e ve aline bereketler ihsan ettiğin gibi, Muhammed'e ve aline de bereketler ihsan eyle. Muhakkak ki Sen hamid ve mecidsin.

Bundan sonra

Değerli okuyuculara önemli bazı önerilerde bulunmanın faydalı olacağını düşünüyorum. Çocuklarınıza bu kitabı okurken sizden kavramların geçtiği yerlerde durup kısaca açıklama yapmanızı istiyorum. Örneğin “tağut” geçtiği yerde çocuğunuza tağutun ne olduğunu ve onlardan beri olmamız gerektiğini “put” geçtiğinde putların ne olduğunu onlara karşı nasıl bir tavır sergilememiz gerektiğini anlatabilirsiniz. Secde etmekle alakalı bölüme geldiğinizde “secde” etmenin ne olduğunu kime yapılması gerektiğini izah edebilirsiniz. İbrahim aleyhis selam'ın ateşe atılması sırasında Allah'a olan tevekkülünü göz önünde bulundurarak “tevekkül” nedir kısaca açıklayabilirsiniz. Aynı şekilde “hicret” konusu, Hacer'in teslimiyeti, sabrı ve bunun karşılığında Allah'ın rahmetinin tecelli etmesi “zem-zem” suyunu fişkırtması... Burada zorlukla beraber kolaylığın olduğunu İsmail'in kurban edilmek istenmesini ve İsmail'in Allah'ın emrine olan teslimiyeti ve “Kurban”ın ibadet olduğunu izah edebilirsiniz ve daha başka konuları bunlara kıyas edebilirsiniz! Bunları yaparkende çocuklarınızın yaş ve anlama seviyelerini göz önüne alarak uzatmadan, sıkmadan açıklayınız . Başarı ve hidayet Allah'tandır.

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun.

Allah'ın affına, rahmetine muhtaç kulu

Abdullah

İbrahim

Aleyhis Selam

İbrahim aleyhis selam'ın yaşadığı ülkeyi **Nemrut** isimli bir **tağut** (hükümdar) yönetiyordu. Nemrut çok kibirliydi. Ülkesi için yaptıklarını böbürlenerek anlatıyordu. Herkesi kendinden aşağı görüyordu.

O ülkenin halkı Allah'ı unutmuştu. Yıldızlara ve kendi yaptıkları putlara tapıyordu.

Nemrut da zamanla kendini ilah gibi görmeye başladı.

Ülkenin her tarafına kocaman heykellerini yaptırdı. Halkın kendisine tapmasını istedi. İnsanlar, Nemrut'un öfkesinden korktukları için istediğini yaptılar. Önünde de yerlere kapandılar, "Sen ilahsın!" dediler. Ama İbrahim sahte ilahlara inanmıyordu. Taştan, tahtadan yapılan putların (heykellerin) de Nemrut'un da ilah olmayacağını biliyordu.

İbrahim'in babası Azer, put yapıp satıyordu. Bazen bu putları İbrahim'e veriyor ve,
-Bunları pazara götürüp sat, diyordu.

İbrahim putları yerlerde sürükleyerek götürüyordu. Bir yandan da kendi kendine.
- Babam bunları kendi elleriyle yaptı. İnsanlar kendi yaptıkları bu cansız şeylere nasıl tapar? Bunların kime ne faydası var, diye söyleniyordu.

İbrahim pazar yerinde putları
elinde sallıyor ve.

– Bu cansız putları alan yok
mu, diye sesleniyordu.

Kimse İbrahim'den put
almıyordu. Üstelik putlarına
saygı göstermediği için ona çok
kızıyorlardı.

İbrahim, "Acaba bu insanlar bizi kim yarattı diye düşünmezler mi?" diye üzülyordu. İnsanlar doğruyu bulsun istiyordu.

Bir gece gökyüzünü seyrederken gecenin karanlığında parlayan yıldızı insanlara göstererek,
– Rabbim belki budur, dedi.
Ama bir süre sonra yıldız kayboldu.

İbrahim,
– Batıp giden şeyler benim Rabbim olamaz dedi.

Sonra yeni doğan Ay'ı insanlara
gösterdi,

– Rabbim bu olabilir mi, dedi.

Fakat bir süre sonra Ay da
gecenin karanlığında kayboldu.

İbrahim, "Eğer Rabbim yardım
ederse doğru bulunur." diye
düşündü.

Ertesi sabah insanlara Güneş'i
gösterdi,

– Acaba Rabbim bu olabilir mi,
dedi.

Akşam olunca Güneş de battı.

İbrahim ahaliye,

– Ey kavmim! Doğup batan,
yaşayıp ölen varlıklar ilah
olamazlar, dedi. Benim Rabbim
yeri, göğü ve bütün varlıkları
yaratana Allah'tır.

İbrahim böylece insanlara
doğruyu göstermişti. Bunun için
Allah'a şükretti. Yüce Allah da
İbrahim'i peygamber olarak
gönderdi.

Bir bayram günüydü. Şehir halkı
kutlamalar için kırlara gidiyordu.
Azer, oğluna,

– Haydi sen de bize katıl,
dedi. İbrahim aleyhis selam
babasına rahatsız olduğunu
söyledi. Çünkü böyle
eğlencelerden hoşlanmıyordu.
Babası onun hasta olduğunu
sandı. Onu evde bıraktı.

Herkes kırlara eğlenmeye
gitmişti. Şehirde kimse yoktu.
İbrahim aleyhis selam eline bir
balta aldı ve tapınağa gitti.
Bütün putları kırdı. Yalnızca en
büyük ve en süslü putu kırmadı.
Baltayı o büyük putun boynuna
astı.

Bayram kutlamaları sona ermişti.

Halk şehre döndü. Doğruca
tapınağa gittiler. Putlarına
bağlılıklarını göstereceklerdi.
Fakat gözlerine inanamadılar.
Putları kırılmıştı. Şaşkınlık ve

öfkeyle,

–Putlarımızı kim kırdı, diye
bağırdılar.

İçlerinden biri,

– Bunu olsa olsa İbrahim
yapmıştır. Çünkü o putlarımıza
inanmıyor, dedi.

İbrahim aleyhis selam'ı bulup
getirdiler.

Kızgın bir sesle,

- Bunu tanrılarımıza sen mi
yaptın, diye sordular.

İbrahim aleyhis selam boynunda
balta asılı olan putu gösterdi
ve şöyle dedi:

- Ona sorun! Belki o yapmıştır.
Çünkü balta onun boynunda
asılı.

Nemrut, İbrahim'i yanına
getirmelerini emretti.

Nemrut'un askerleri İbrahim'i
getirdiler. Nemrut'un yanına
gelen herkes önünde yerlere
kapandı. Fakat İbrahim aleyhis
selam öyle yapmadı. Başını dik
tuttu.

Nemrut, İbrahim aleyhis selam'a,
-Sen benden korkmuyor musun?
Neden önümde eğilmiyorsun,
diye sordu.

İbrahim aleyhis selam,

- Ben Rabbimden başka
kimsenin önünde eğilmem, dedi.

Nemrut'un canı sıkıldı,

- Bu senin Rabbin de kim, diye sordu.

İbrahim aleyhis selam,

- Rabbim hayat veren ve öldürenidir, dedi.

Nemrut kibirli bir sesle,

- Onu ben de yapabilirim, dedi.

İbrahim aleyhis selam,

- Rabbim, Güneş'i doğudan doğuruyor. Madem öyle, sen de batıdan doğur, dedi.

Nemrut afalladı. İbrahim aleyhis selam ondan gücünün yetmeyeceği bir şeyi istemişti. Oysa Nemrut istediği her şeyi yapabileceğine inanıyordu. Ama istese de Güneş'i batıdan doğuramazdı.

Nemrut, İbrahim'in **ateşe** atılmasını emretti. Büyük bir meydanın ortasında ateş yakıldı.

Meydan boşaltıldı. İnsanlar ateşten uzak durmak için yüksek yerlere çıktılar. Nemrut da tahtını yüksekçe bir yere kurdurdu. Alevler gökyüzüne uzanıyordu. Nemrut, İbrahim'i getirmelerini emretti.

Atın onu ateşe, diye bağırdı
Görevliler, İbrahim aleyhis
selamı **ateşe** fırlattılar.

İbrahim aleyhis selam Allah'ın
ismini anarak ateşe gırıyordu.

Fakat Allah, ateşin onu
yakmasına izin vermedi,

"EY **ATEŞ**! **SERİN** OL,
İBRAHİM'i **YAKMA**" diye
emretti.

Allah'ın bu emriyle alevler
çekildi. İbrahim aleyhis selam'ın
düştüğü yerde güller bitti.

İnsanlar gördüklerine
inanamadılar. **Ateş**, İbrahim'i
yakmamıştı. Nemrut deliye
döndü. O çok övündüğü gücü,
yine işe yaramamıştı.

İbrahim aleyhis selam artık
Nemrut'un ülkesinde kalamazdı.
Başından beri kendisine inanan
Sare ile evlendi. Sare amcasının
kızıydı. Birlikte Mısır'a doğru
gitmeye karar verdiler.
Kardeşinin oğlu Lut da onlara
katıldı.

İbrahim aleyhis selam ve yakınları
gidince şehirde huzur kalmadı. Bir
sivrisinek sürüsü bütün şehri sardı.

Sineklerden biri de Nemrut'un
burnuna girdi. Oradan kafasının
içine ilerledi. Doktorların ilaçları
fayda etmedi. Nemrut hizmetçisine,
başına tokmakla vurmasını emretti.
Hizmetçi birkaç kere yavaşca vurdu.

Nemrut acıyla bağıırıyordu:

—Daha hızlı vur, daha hızlı!

Hizmetçi tokmağı kaldırıp bütün
gücüyle vurdu. Nemrut aldığı sert
darbeyle oracıkta öldü. Zalim
Nemrut ve ona tapan halkı, hak
ettikleri cezayı buldular.

Ülkesinden ayrılan İbrahim aleyhis
selam yerleşmek için bir yer
arıyordu.

Eşi **Sare** ile birlikte Mısır'a gitti.

Mısır'ı Firavun denilen kral
yönetiyordu. Firavun da Nemrut
gibi kibirli ve zalim bir **tağuttu**.

İbrahim aleyhis selam ve eşi Mısır'da
büyük sıkıntılarla karşılaştılar. Mısır
bu güzel insanlara göre bir yer
değildi. O yüzden Mısır'dan da
ayrıldılar. Eskiden Firavun'un
sarayında hizmet eden **Hacer** isimli
genç kızı da yanlarına aldılar. Hep
birlikte Filistin'e gittiler ve oraya
yerleştiler.

İbrahim aleyhis selam ve eşinin yaşları ilerliyordu. Fakat henüz çocukları olmamıştı.

İbrahim, Allah'a,

– Rabbim bana güzel ahlaklı ve hayırlı bir evlat bağışla, diye dua etti.

Sare çocuğu olmadığı için çok üzülüyordu. Bu yüzden İbrahim'in Hacer'le evlenmesini istedi. İbrahim aleyhis selam Hacerle evlendi. Bu evlilikten bir oğulları oldu. Adını İsmail koydular.

Sare, Hacer'i kıskandı. İsmail'in kendi çocuğu olmasını isterdi. Bu nedenle Hacer'e karşı kırıcı davranıyordu.

İbrahim aleyhis selam'a,
– Hacer'i ve İsmail'i buralardan
götür, dedi.

Yapacak başka bir şey yoktu.
İbrahim aleyhis selam, Hacer ve
İsmail'le birlikte yola çıktı. Günlerce
yol aldılar. Sonunda Mekke'ye çok
yakın bir yerde konakladılar.
İbrahim bir ağacın altına çadır
kurdu. Hacer'le İsmail'i oraya
yerleştirdi. Yanına yiyecek ve su
bıraktı.

Hacer, İbrahim'e,
– Bizi burada bırakmanı Allah mı
emretti, diye sordu
İbrahim aleyhis selam,
– Evet, dedi.

Hacer, Allah'ın emrine razı oldu,

– Öyleyse Rabbim bizi korur!

Sen bizim için üzülme, dedi.

İbrahim onların güvende olmaları için Allah'a dua etti.

Mekke ıssız bir yerdi.

Hacer ve İsmail tek başlarına

kalmışlardı. Aradan günler

geçti. Yiyecekleri ve suları

tükendi. Hacer, İsmail'i

düşünüyordu.

Çünkü bebek açlığa ve susuzluğa

dayanamazdı.

Hacer su bulmak ümidiyle etrafı dolaştı. Fakat çölün ortasında su yoktu. Hacer çaresizlikle Safa ve Merve denilen tepelerin arasında yedi defa koşarak gidip geldi. Hiçbir yerde su bulamadı. Ümitsiz bir şekilde İsmail'in yanına döndü. İsmail'in yanına geldiğinde gözlerine inanamadı. İsmail'in minik ayaklarının kumlara dokunduğu yerden su fışkırıyordu.

Hacer sevinçle İsmail'e sarıldı.
Defalarca Allah'a şükrettiler. Bu
suça "zem-zem" adını verdi.
Bir gün Mekke'nin yakınlarından
büyük bir kervan geçiyordu.
Kervanın yolcuları zemzem
suğunu gördüler. Oraya
yerleşmeye karar verdiler.

Aradan uzun zaman geçti.

İbrahim aleyhis selam zaman zaman İsmail'le Hacer'i görmeye gidiyordu. İsmail büyümüşü.

Babasının sözlerini anlayacak olgunluktaıdı. İbrahim Mekke'de bir rüya gördü. Rüyasında oğlu İsmail'i kurban ediyordu. Sabah ter içinde uyandı. Emin olmak için bekledi. Ertesi gece tekrar aynı rüyayı gördü. İbrahim yine bekledi. Üçüncü gece de aynı rüyayı görünce şüphesi kalmadı.

Sabah olunca İsmail'i bir
tepeye götürdü,

– Yavrucuğum, dedi. Rüyamda
Allah seni kurban etmemi
istiğordu. Ne diyorsun?

İsmail ne diyebilirdi ki? Babası
ona hep Allah'ın emirlerine
uymasını öğütlemişti.

İsmail,

– Babacığım, dedi. Allah neyi
emrediyorsa sen onu yap.
İnşallah ben buna
sabredeceğim.

İbrahim, oğlundan bu cevabı
alacağını biliyordu. Birlikte Allah'a
dua ettiler. Fakat İbrahim İsmail'i
kurban etmek istediğinde **bıçak**
İsmail'e **zarar** vermedi. Allah,
İbrahim'e,

– Sen o rüyanın amacını yerine
getirdin, dedi.

İbrahim ve İsmail Allah için
dünyadaki her şeyden
vazgeçebileceklerini göstermişlerdi.

Allah, Cebrail adlı meleklerle onlara
bir koç gönderdi. **İbrahim'den koçu**
kurban etmesini istedi. Baba oğul
sevinçle kucaklaştılar. İbrahim koçu
kurban etti.

O günden sonra da insanlar her Kurban Bayramı'nda Allah rızası için kurban kestiler.

İbrahim ve İsmail, bu kutlu olaydan sonra sevinçle Hacer'in yanına döndüler. İbrahim aleyhis selam, İsmail ve Hacer'le vedalaştı. Tekrar Sare'nin yanına döndü.

Sare de İbrahim de iyice yaşlanmışlardı. Buna rağmen bir oğulları oldu.

Adını İshak koydular.

Aradan uzun bir zaman daha geçti. Melek Cebrail, İbrahim aleyhis selam'a gelerek,
– Allah, Mekke'de insanların ibadet edeceği bir bina yapmanızı emrediyor dedi. Bu binanın adı **Kabe** idi. İbrahim bu emir üzerine Mekke'ye gitti.

Hemen İsmail aleyhis selam ile birlikte işe koyuldular. Günlerce çalıştılar. Sonunda Kabe'nin yapımını tamamladılar.

Melekler onlara Hac ibadetinin
nasıl yapılacağını öğretti.

İbrahim ve İsmail bu ibadetleri
önce kendileri yaptılar. Kabenin
etrafında yedi kere döndüler.

Buna "tavaf etmek" deniyordu.
Sonra bildiklerini diğer insanlara
da öğrettiler.

O zamandan beri müminler, Hac
ibadetlerini İbrahim ve
İsmail'den öğrendikleri gibi
yapmayı sürdürdüler.

Mekke'de Allah'a inananlar,
peygamberleri ile birlikte huzur
ve mutluluk içinde yaşadılar.

عقيدة المسلم في آخر الزمان

Ahir Zamanda Müslümanın Akidesi

T.ME/KITAPDF